

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Eximii Dei Servi Alberti De Altissimis, Canonici Regularis Congregationis Lateranensis

Saracini, Paolo Emilio

Augustæ Vindelicorum

Cap. XIV. Circumstantiæ stipis cuidam pauperi erogatæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37282

structricem, & illa sibi providere, quæ eidem sustentanda conducunt: si statim iniussisset ipsis exhibitum, quantum presentis necessitati sufficeret, ab utraque vitæ Magistraturâ & necessitate, quæ sunt pauperum contenta, minimè ipsis suggesta fuisset majoris lucri inventio, qualis ista foret. Ne hæc pia fuit excusatio ab illius cordis sinceritate profecta, quòd seipsum tantum nunquam alterum sciverit accusare.

CAPUT XIV.

Circumstantiæ stipis cuidam pauperi erogatæ.

Charitas tam altas in piissimi eleëmōsynarii corde radices fixerat, ut cedris Libani fœcundior effecta nunquam non suavissimos affectuum piissimorum flores produceret, quorum odore Christi pauperes attracti adventitabant pretiosè se se fructibus recreaturi, quos ipsius liberalissimæ manus impertiebantur. Ubi temporis longævitate occasionem habuit multa edendi exempla singularis fidei

charitatis: inter quæ unum ob circumstantias, quæ id comitantur, minimè hoc loco indignum erit.

Forte Albertus à Canonix S. Bartholomæi Oeonomo novum par crepidarum acceperat, cùm ecce eodem ipso quasi momento pauperculus adest, stipemque rogat: is cùm Alberto videretur magnâ indigentia oppressus, nihil hic cunctatus, cùm quod daret, ad manus aliud non esset, par illud novarum solearum, veteribus sibi reservatis mendico porrexit. Eodem ipso verò die ut Oeonomus pium Eleëmofynarium aspexit non nisi veteribus soleatum, fuit ex eo percontatus, ecquid novis non uteretur? Hic aliud non habens, quod excusationis ergò proferret, veritatem ingenuè fassus respondit, se novas soleas cuidam pauperculo locò stipis cessisse. altero verò instante, meliùs ipsum facturum fuisse, si retentis novis veteres pro eleëmofyna expendisset, hoc dignum memoratu responsum subjunxit, *Minimè, aiebat, conveniens est, ut JESU*

CHRISTO donentur ea, quæ usui non amplius,

plius sunt apta, cum tamen ab illo, quidquam
 boni in hac vita habemus, accipiamus, & in
 super futura in cælo bona expectemus: men-
 dicum illum *JE SUM CHRISTUM* repræ-
 sentasse, cui, quod crepida attrita prorsus
 essent inutiles, se ipsi novas dedisse. Hoc
 Alberti responsum demiratus Oecon-
 mus alterum ab eo ipso futore, qui prius
 confecerat, solearum par illi comparat.
 is autem id ipsum exhibens, se à quodam
 mendico illud coëmisse subiecit. Mox
 Oeconomus has soleas Alberto retulit, &
 ob nimiam facilitatem eum coarguens
 adjunxit, quod istas soleas non Christo, sed
 homini vagabundo impertitus fuisset, cau-
 tior proin in elargienda eleëmofyna deinceps
 esset: Acceptavit hilari animo humilis
 DEI Servus admonitionem, eo tamen,
 quo intus succensus erat, charitatis ardo-
 re stimulus subdidit: Pater, si hujusmodi
 cautelas stipem comitari necesse esset, quibus
 tamen Christus eam alligari noluit, paupe-
 rie oppressi brevi fame interirent, quare si-
 dem ea alterius habens necessitati nil aliud
 curat, nec aliud querit, quam ut iis subve-

niat: ubi si error intervenit, ipsi imputabitur, qui malo animo eandem recipit, non autem illi, qui simpliciter donat. Unde elemosynabinos fructus conjunctos habet, unum pro accipiente, qui est temporarius, alterum pro erogante, & est spiritualis, qui nunquam perditur. Et si pauperculus iste stipem vendidit à me acceptam, sine dubio eos nummos in majore alia magisque urgente necessitate adhibebit. Si D. Martinus simili cautela fuisset usus, cum suæ vestis medietatem nudo egenti tribuit, quam Christus per ipsum petiit, minimè meritus fuisset audire vocem Christi testificantis, quòd in persona pauperis Ambianensis vestis medietate à fideli servo suo Martino contactus fuerit. Paupertas notam fronti impressam non gerit, qua à vagabundorum distinguatur malitia; & si impressam gerit, eam tamen ego non discerno: bene tamen signum portat meriti, quod elemosynam acceptam consequitur, à DEO ipsè concessi in compensationem modici, quod eius amore ad restaurandas proprias misérias recipit, & hoc ego cognosco, unde pro amore DEI, qui est mea merces desiderata, eas soleas.

leas elargitus sum, me ipsum quoque, si deessent alia, & manus ab Obedientia non ligarentur expensurus, nec enim discerno, quis sit, qui sub hoc vel illo habitu à me stipem flagitat, an Christus ipse, vel alius eius nomine petens.

Facies piissimi Eleëmofynarii flammis charitatis exardescebat, Oeconomus autem attonitus & admirans in eum contuebatur, & hac persuasus responsione, quidquid fecerat, ratum habebat, nec factiatus DEUM idcirco magnificare, totam insuper rei seriem Abbati retulit, qui perlibenter Albertum in concessa largienda stipis libertate reliquit, quod ipsi grave non esset, ipsius arbitrio committere, quidquid pro DEI amore expenderet, sperans hoc pacto res istius Canonix nunquam non augendas, quod & felix rerum omnium successus usque ad extremam eius vitæ horam demonstravit.

